

UZASADNIENIE

M. G. została oskarżona o to, że w dniu 3 lipca 2011 roku w W. w bliżej nieokreślonym miejscu, działając w zamiarze, aby dokonano pobicia z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowej rurki M. K., swoim zachowaniem ułatwiła popełnienie czynu przez n/n osoby, w ten sposób, że udzieliła informacji gdzie znajduje się pokrzywdzony, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 159 k.k.,

Ł. P. został oskarżony o to, że w dniu 3 lipca 2011 roku w W. w bliżej nieokreślonym miejscu, działając w zamiarze, aby dokonano pobicia z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowej rurki M. K., swoim zachowaniem nakłaniał n/n osoby do popełnienia ww. czynu poprzez telefonowanie do nich i udzielenie informacji, gdzie znajduje się pokrzywdzony, tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla W. w sprawie o sygn. akt III K 107/12:

- oskarżoną M. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, z tym że wyeliminował z opisu czynu zwrot „z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowej rurki”, tj. uznał oskarżoną za winną popełnienia występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- oskarżonego Ł. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że wyeliminował z opisu czynu zwrot „z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowej rurki”, tj. uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej M. G. na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, a oskarżonemu Ł. P. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. G. i oskarżonego Ł. P. grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny oskarżonej M. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności obejmujący okres od dnia 3 lipca 2011 r. do dnia 5 lipca 2011 r., zaś oskarżonemu Ł. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności obejmujący okres od dnia 3 lipca 2011 r. do dnia 5 lipca 2011 r. i od dnia 28 sierpnia 2013 r. do dnia 18 września 2013 r. uznając w przypadku tego oskarżonego grzywnę za wykonaną w całości;
- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił P. S. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych k. 110, jako zbędny dla postępowania;
- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, w tym nie wymierzył im opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej **M. G.** na podstawie art. 425 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. w całości na korzyść oskarżonej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżona działając w zamiarze, aby dokonano pobicia M. K., swoim zachowaniem ułatwiła popełnienie czynu przez nieznane osoby, w ten sposób, że udzieliła informacji, gdzie znajduje się pokrzywdzony, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż informacje na temat miejsca pobytu pokrzywdzonego nie były przekazywane przez M. G. oskarżonemu Ł. P. ze świadomością podjęcia przez

oskarżonego jakichkolwiek działań w zakresie pobicia pokrzywdzonego; ustalenia Sądu w tym zakresie nie są oparte na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i pomijają całkowicie wyjaśnienia oskarżonej poruszające tę materię,

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k. poprzez nieobiektywną i jednostronną ocenę materiału dowodowego, prowadzącą do zdyskredytowania wyjaśnień złożonych przez oskarżoną w zakresie, w jakim wskazała ona, iż informacje o miejscu pobytu pokrzywdzonego wypowiedziane przez nią na głos nie zostały wypowiedziane w celu ułatwienia pobicia pokrzywdzonego;
- art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na wybiórczej ocenie dowodów (m.in. odmowa uwzględnienia w części wyjaśnień złożonych przez oskarżoną).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 k.p.k., podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a podnoszone w niej zarzuty są bezzasadne w stopniu oczywistym.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a całość zebranego w sprawie materiału poddał wszechstronnej ocenie, zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bez naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Zgodnie z zasadą obiektywizmu wyrażoną w art. 4 k.p.k. Sąd Rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, a rozważania te zostały poparte stosowną i przekonującą argumentacją. Podstawę wyroku, stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazuje, jakie fakty sąd uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych. Zarzuty apelacji stanowią wyłącznie dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi sądu I instancji. Nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego również dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów. Podkreślenia zwłaszcza wymaga, że uwzględnia ona – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z przyjętymi w orzecznictwie standardami, ocena dowodów dokonana przez sąd orzekający pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów, pominięcia dowodów), logicznej (błędne rozumowania i wnioski), nadto nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Tym wszystkim wymogom, wbrew stanowisku apelującego, Sąd Rejonowy sprostał.

Kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd Rejonowy, są prawdziwe i odpowiadające tym dowodom. Materiał zgromadzony w sprawie bezsprzecznie wskazuje na popełnienie przez oskarżoną przypisanego jej przez Sąd I instancji czynu. Podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne na wszechstronnym materiale dowodowym o charakterze osobowym tj. zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach oskarżonych oraz nieosobowych m.in. dokumentach, takich jak protokoły zatrzymania, protokoły przeszukania, protokoły oględzin, dokumentacja medyczna. Analiza dowodów została poczyniona przez Sąd orzekający w sposób wnikliwy i dokładny. Zauważyć należy, że sąd I instancji wykazał, które zeznania i wyjaśnienia i w jakim zakresie stały się podstawą ustaleń faktycznych. Dokonana konfrontacja dowodów zgromadzonych w sprawie dała spójną sekwencję wydarzeń z udziałem oskarżonej, nakreśliła rodzaj i charakter jej działań, poprzez które ułatwiła ona popełnienie przestępstwa oraz pozwoliła na ustalenie towarzyszącego jej działaniu zamiaru.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżona zdawała sobie sprawę z treści informacji, które przekazywała oskarżonemu oraz z jego reakcji na tę wiadomość. Miała świadomość, że oskarżony kontaktował się telefonicznie z innymi osobami w celu „obicia” pokrzywdzonego. Powyższe ustalenia, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego doprowadziły Sąd Rejonowy do wniosku, że zachowanie oskarżonej miało na celu udzielenie pomocy w popełnieniu czynu, o którym oskarżony Ł. P. rozmawiał przy niej telefonicznie z ww. osobami.

Zakwestionowanie przez obrońcę oskarżonej dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, a w szczególności wyjaśnień oskarżonej M. G. jest nieuzasadnione. W aspekcie zarzutów apelacji podkreślić należy, że w sytuacji, gdy Sąd dysponuje odmiennymi wersjami zdarzeń, ma nie tylko prawo, ale i obowiązek oprzeć swoje ustalenia na podstawie niektórych dowodów, z pominięciem innych. Warunkiem zaakceptowania tak poczynionych ustaleń jest jedynie prawidłowe wskazanie powodów, dla których Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne bądź niewiarygodne poszczególne dowody, z którego to obowiązku Sąd Rejonowy wywiązał się należycie. Sąd I instancji dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części, tj. poza nieprzyznaniem się do winy – co zostało stosownie uargumentowane. Analiza tego dowodu dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa. Przy jego ocenie uwzględniony został całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy wskazał, że nieprzyznanie się przez oskarżoną do winy wynika z obranej przez nią linii obrony, mającej na celu umniejszenie jej roli w przestępstwie. Okoliczności przekazania przez oskarżoną informacji o zaplanowanym miejscu jej spotkania z pokrzywdzonym świadczą kategorycznie o działaniu przez nią w zamiarze, aby dokonano pobicia pokrzywdzonego. Jedynym logicznym wytłumaczeniem tego, że oskarżona – będąc świadkiem rozmów telefonicznych, jakie oskarżony odbywał z innymi osobami, wskazujących na stan jego irytacji, zazdrości i planowane „obicie” pokrzywdzonego – ujawniła przed nim miejsce i czas tego spotkania, pomagając w ten sposób zlokalizować pokrzywdzonego, jest działanie przez nią w celu ułatwienia popełnienia przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego w sposób kategoryczny i nie budzący żadnych wątpliwości Sąd Rejonowy wykazał, że oskarżona była świadoma tego, iż ujawniane przez nią informacje stanowią pomoc w zlokalizowaniu pokrzywdzonego, a tym samym w popełnieniu przestępstwa pobicia go. Ustalenia te zyskały pełną akceptację sądu odwoławczego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jako swobodna, ale nie dowolna, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Nie ma racji skarżący, zarzucając naruszenie art. 4 k.p.k. Podkreślić należy, iż sam fakt, że Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części, nie jest równoznaczny z nieobiektywną i jednostronną oceną materiału dowodowego. Sąd Rejonowy w sposób obiektywny i bezstronny odniósł się do całego zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Wszystkim dowodom poświęcił należyłą uwagę, skonfrontował je i – jak wskazano wyżej – wyciągnął logiczne wnioski, odpowiadające zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego. Stąd też nie został naruszony przepis art. 4 k.p.k.

Podkreślić przy tym należy, że zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji, albowiem przedmiotem zarzuconych uchybień mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej – nie zaś przepis art. 4 k.p.k. zawierający tzw. ogólną dyrektywę postępowania.

Oceniając z urzędu rozstrzygnięcie o karze, zważyć należy, że z pewnością nie nosi ono cech rażącej niewspółmierności. Sąd Rejonowy prawidłowo odniósł się do wszystkich dyrektyw wymienionych w art. 53 k.k. Orzeczona wobec oskarżonej kara 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, połączona z karą grzywny jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, a nadto spełni cele zapobiegawcze, jak i wychowawcze względem oskarżonej, uwzględniając przy tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych względów, nie znajdując przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania przed Sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżonego. Wysokość opłaty od wymierzonej kary została ustalona w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na uwadze Sad Okręgowy orzekł jak w sentencji.